

Nim wstanie dzień... Pośród szumu informacyjnego

Wstaję o 5.45 rano... i od pierwszych chwil atakowana jestem przez wiadomości TV, smartfon przypomina, że mam kilkanaście wiadomości e-mail (swoją drogą: czy ktoś w nocy śpi?), że ktoś kogoś podlajkował na FB, że jakaś mądra głowa coś obwieściła na Twitterze...

Z całym tym szumem medialnym jadę do szkoły, wchodzę do pokoju nauczycielskiego, potem do klasy... W tej przestrzeni zderzam się z konkretem, który zdaje się błędnie przy wszystkich newsach podawanych z lewa i prawa.

Nie czytają... No i...?

Moi uczniowie niechętnie przeczytali lekturę... Powinny bić dzwony, zawodzić rozpaczliwie, dawać znać, że rzeczywistość polonistyczna poszła na manowce. Nie czytają i już... Głównie taką opinię słyszę tu i ówdzie. Wszyscy mówią o skutkach, mniej lub bardziej o logicznych przyczynach... A przecież PRIMUM NON NOCERE, lepiej zapobiegać niż leczyć.

Poszukiwane rozwiązania mile widziane ...

Czy rzeczywiście nie ma wyjścia z tej patowej sytuacji? Czy próby zmuszania uczniów do czytania i kilkusobowe zespoły pilnych, którzy jednak przeczytali - to pyrrusowe zwycięstwo polonistki z wszechobecną negacją wartości czytania?

Nie od dzisiaj wiemy, że dzieci, od najmłodszych lat przyzwyczajają się do biernego śledzenia monitorów, w których coś się rusza, brzęczy, kręci, wczytuje, najeżdża. Dzieciaki z trudnością zdobywają się na wysiłek umysłowy związany ze śledzeniem akcji powieści czy logicznego wyводу, rozwijającego się linearnie wątku myślowego, wymagającego długotrwałego skupienia uwagi.

Nawet w szkole średniej nie jest lepiej... W dzisiejszym, zreifikowanym świecie, młody człowiek, przyzwyczajony do poruszania się w hipertekście, przemierzonym przez sieci linków i powiązań, szybko chwytający małe „szoty” informacji, nudzi się i męczy, gdy zostaje zmuszony do przebrnięcia przez kilkusetstronicowe dzieło.

Oderwać się od schematu...

Może zatem oderwać się od schematu, zacząć pokazywać młodym literaturę nieszablonowo, nieszablonowo. Być może lepiej ominąć utarte szlaki szkolnej eksplikacji tekstu i przyglądać się mu na zasadzie współbrzmiejącej z potrzebami młodych ludzi i ich – bądź co bądź – zmieniającą się percepcją tego, co było dotychczas oczywistością.

Chętnych do dyskusji, wymiany doświadczeń i pomysłów, pragnących odczarować uczniowski brak motywacji do czytania – zapraszamy do sieci współpracy i samokształcenia „***Czytać czy nie czytać? Oto jest pytanie!***”.

Anna Chodkowska

Doradca metodyczny w zakresie języka polskiego

MSCDN Wydział w Ciechanowie

Nauczyciel języka polskiego w SP w Krasnem